

Autor práce: Antonie Michalová

Zlaté srdce

Odtud vypadá klidný. Tak hrozně klidný. „Nemá ani ponětí,“ napadne mě. Prsty kolem obsidiánové dýky obemknu ještě pevněji. Skoro cítím, jak modrají, s jakou silou ji křečovitě svírám. Moje poslední šance. Můžu ho zachránit.

Listí za mnou zašustí a vystřelí z něj ruka, co mě chytne za zápěstí. Ztuhnu. Je moc hlasitá! „Co tady sakra děláš?“ procedím mezi zuby, nespouštějíc z očí to majestátní zvíře na louce před námi. „Jdu ti zachránit život, ty blázne!“ Zpoza keře vyjde žena, ale sevření nepovolí. „Nemůžeš s ním bojovat! Zabije tě!“ šeptá směrem ke mně. „Jestli Halo umře, horda mě zabije. Tohle je jediný způsob,“ odpovím jí a kývnu směrem ke zvířeti.

Obrovský černý kůň se pase kousek od nás. Hluchý a slepý ke všemu kolem sebe. Na jeho srsti se ve spirálách kroutí stříbřité linky. Podle legendy může jeho srdce vyléčit všechno. Prostě všechno. Napraví kosti, zacelí jizvy, vyléčí rány. Prostě všechno. Kdybych ho dostala k Halovi, nezemřel by. Mohl by panovat dál. Není to sice můj otec, ale jako by byl. Tenhle kůň ho může zachránit! Jenom jej musím zabít.

„Podívej se na něj! Vlezeš na tu mýtinu a sejme tě, jenom se na tebe podívá! Je obrovský!“ varuje mě před ním. Jaka mě stále odmítá pustit. Cuknu sebou, ale nepovolí.

„Gora to nedovolí. Nedovolí hordě tě zabít jenom proto, že nejsi naší krve. Neposkvrnil by Halovu vůli!“ s naléhavostí ke mně promlouvá. „Prober se!“ zavrčím. „Goro mě nesnáší. Jsem dcera jeho otce víc, jako on je jeho syn. Halo si vybral mě a on mě za to nesnáší. Jakmile Halo vydechne naposledy, je po mně. Takže ho zachráním!“ odvětim. „Vždyť ani nevíš, jestli to bude fungovat! Je to legenda!“ už skoro křičí. „Našla jsem ho! Konečně se osvobodím.“ Čepel dýky přitom prořízne Jačin rukáv. „Trvalo mi to týdny, ale našla jsem ho. Tak mě to teď nech konečně dokončit!“

„*Nech ji dokončit, co započala,*“ ozve se hlas. Trhnu sebou. Kůň už není tam, kde byl. Sleduje naši hádku kousek od nás. Stříbrnými očima nás pozoruje, jako by se nedělo nic zvláštního. Ztuhnu. Musím být odhodlaná! Ale tělo nespolupracuje. Je tak obrovský. Dvakrát tak velký, než jsem myslela. Je to Muori. „*To jsem.*“ ozve se mi v myslí. Co to sakra je? Zamrám. Najednou jako bych nemohla dýchat. Dýka mi vypadne z ruky.

Před očima se mi zatmí a já najednou cítím, jak padám. A vidím. Vidím výjevy. Míhají se mi před očima obrazy. Koně všude kolem. Stáda. Stovky, tisíce koní. Od obzoru k obzoru. Uhání svobodní a šťastní. Všichni Muori. On není jediný. Obraz zmizí a s ním i pocit volnosti. Vidím lovce. Svoje lidi. Jdou do boje. Do boje s koňmi? Jejich srdce léčí. Musí to tak být. Hruď se mi sevře. Teče krev. Zlatá krev. Jako bych ji měla na rukou já. Tohle ne! Je jich tolik.

Vidím další scénérii. Prořídla stáda táhnou do hor. Je jich tak málo. Zranění, zjizvení, poslední. Ale proč? Zmizí a přijde nový obraz. Vesnice plná zlata. Naše vesnice. Naše domy se zlatými střechami. To bohatství, které jsem měla za těžce vydobyté ze země. Předci těžili zlato. To došlo. Musí to tak být. Takhle se to učí!

Další výjev se mi promítá před očima. Zlaté srdce za chrámovou plentou. Kolem něj rada starších a lidé přicházející s nejrůznějšími předměty. Kněz se jimi dotýká toho srdce. A ony... zlátnou? A srdce bledne. Poslední dýka se změní ve zlato a orgán zčerná a rozpadne se na popel. Ono neléčí!

Otevru oči. Ležím na zemi a svírám mě děs. Tolik krve. Všechno to zlato. Naše střechy, naše bohatství. Jsme nejmnocnějším kmenem na tomhle tom zpropadeném ostrově. Ale proč? Kvůli genocidě? Třeštím oči na zvíře přede mnou. „*Vidělas. Co s tím uděláš?*“

Pomalů se zvednu. Jaka leží vedle mě a sní. „Vidí to co já?“ ptám se. Hlas se mi třese. Jako bych nemluvila celé věky. „*Nevidí nic. Jen ty jsi dost odvážná, abys nás hledala. Ona zapomene, ty však ne.*“ Narovná se. „Tvé srdce by Hala nezachránilo,“ vydechnu. Kůň zakroučí hlavou.

„My vás vybili. Vybili jsme Muori kvůli zlatu!” Hlavou mi víří tisíce myšlenek. Nejsme mírumilovný kmen, ale tohle je příliš. Ti koně mluví. A mají zlatou krev. Jsou moudří a my je vybili. „Co mám dělat?” hlesnu. Týdny výzkumu byly k ničemu. Halo zemře a já s tím nic neudělám. A já pak zemřu i já, až mě nevlastní bratr předhodí hordě, protože jsem jiná než oni. Muori popojde ke mně, až mám jeho nozdry těsně před obličejem. Pak vyfoukne. Znovu se mi zamlží před očima, tentokrát ale nezčerná nic. Vzduch se zaplní prazvláštní vůní, která jakoby mi prosytila mysl. *„Ted' jsi zasvěcená. Vaši kněží ví a chápou. Nenechají tě padnout. Jdi a uč o tom, co jsi viděla.”*

Zasvěcená? Legendy říkají, že přijdou. Ti, kteří budou svědčit o minulosti, protože ji předkové nezaznamenali. Ale je to jenom legenda. „Tohle předpovězené nebylo, že ne? Je to jenom příběh, aby se nikdo neptal,” svitne mi. „Hraješ hru!” Využívá dětskou pohádku, aby předal svědectví. *„Zachrániš se a my budeme žít v míru dál. Nesejde na tom, jestli jsi, nebo nejsi to, co tvrdíš. Ne ted', když víš to, co víš.”* řekne ještě, než se ke mně otočí zády.

A pak odejde. Nechá mě stát mezi stromy na kraji mýtiny. Roztřesenýma rukama zvednu ze země obřadní dýku. Pohledem zastavím na svých pažích. Po tmavé kůži se mi kroutí stejné stříbřité linky jako Muorimu. Jsem označená. A oni to poznají. Budu žít. A budu svědčit o tom, co lidé těm koním udělali.